

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 349/2014-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júna 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Realitná a prekladateľská spoločnosť Drs. Rudolf Kooijman, s. r. o., Begova 27/11, Lučenec, zastúpenej advokátkou JUDr. Helenou Čerešňovou, Advokátska kancelária, Horné predmestie 216/16, Svätý Jur, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Lučenec v exekučnom konaní o vydanie poverenia súdnemu exekútorovi vedenom pod sp. zn. 17 Er/791/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Realitná a prekladateľská spoločnosť Drs. Rudolf Kooijman, s. r. o., o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. marca 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Realitná a prekladateľská spoločnosť Drs. Rudolf Kooijman, s. r. o., Begova 27/11, Lučenec (ďalej len „sťažovateľka“), v ktorej namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa

čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Lučenec (ďalej len „okresný súd“) v exekučnom konaní o vydanie poverenia súdному exekútorovi vedenom pod sp. zn. 17 Er/791/2013 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka prostredníctvom súdneho exekútora požiadala o vydanie poverenia na vymoženie uloženej povinnosti súdnym rozhodnutím. Návrhu doručenému okresnému súdu 22. októbra 2013 bola na okresnom súde pridelená sp. zn. 17 Er/791/2013. Sťažovateľka sa elektronickými prostriedkami (mailom) 4. marca 2014 informovala o stave konania. V ten istý deň jej súdna tajomníčka okresného súdu oznámila, že poverenie zatiaľ vydané nebolo. Sťažovateľka je preto toho názoru, že v napadnutom konaní dochádza k zbytočným priet'ahom.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol vo veci nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jej základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Er/791/2013, priznal jej primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 000 €, ako aj trovy právneho zastúpenia.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú

zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd štandardne (napr. IV. ÚS 153/03, IV. ÚS 278/04, III. ÚS 401/2008) považuje za účinný prostriedok nápravy slúžiaci ochrane základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sťažnosť na postup súdu podanú podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) podanú predsedovi príslušného súdu. Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prietahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prietáhov a ustanovuje za také prietahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b) a § 118 ods. 1 zákona o súdoch]. Podobne aj zákon o súdoch v § 64 ods. 1 ustanovuje, že účelom vybavovania sťažnosti je zistiť, či v danej veci boli spôsobené prietahy v konaní. V zmysle prvej vety druhého odseku citovaného zákonného ustanovenia orgán, ktorý vybavuje sťažnosť, je povinný na účel zistenia stavu veci prešetriť všetky skutočnosti.

Účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať predsedovi príslušného súdu sťažnosť na prietahy v konaní je podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (napr. I. ÚS 21/99, IV. ÚS 153/03, I. ÚS 33/05, III. ÚS 401/2008). Ústavný súd preto o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil označený právny prostriedok, ktorý

mal k dispozícii podľa § 62 ods. 1 zákona o súdoch, alebo ak sa preukáže, že sťažovateľ túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vyčerpanie opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je oprávnený podľa osobitných predpisov, je teda jedným z atribútov prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom.

Sťažovateľka nepreukázala ani netvrdila, že by podala sťažnosť na postup súdu adresovanú predsedovi príslušného súdu podľa § 62 ods. 1 zákona o súdoch v namietanom konaní, teda nevyčerpala účinný právny prostriedok poskytnutý príslušnými ustanoveniami zákona o súdoch na ochranu jej základného práva. K takémuto zisteniu dospel aj ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom, ktorý takúto sťažnosť sťažovateľky vo svojej agende (v období rokov 2013 – 2014) neeviduje.

Zároveň ústavný súd konštatuje, že v posudzovanom prípade sťažovateľky neboli ani tvrdené, ani preukázané také dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by mohli viesť k odpusteniu požiadavky na využitie účinného prostriedku nápravy podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd v tomto smere dodáva, že žiadosť o informáciu o stave konania nemožno zamieňať so sťažnosťou podľa § 62 ods. 1 zákona o súdoch a samotná žiadosť o informáciu o stave konania sama osebe nie je dôvodom hodným osobitného zreteľa.

Vzhľadom na existenciu procesnej prekážky pre meritórne rozhodovanie o tom, či v sťažovateľkou označenom konaní okresného súdu bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd jej sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu neprípustnosti ako predčasne podanú.

Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom ďalej tiež zistil, že poverenie v napadnutom konaní bolo okresným súdom vydané 28. februára 2014 a bolo doručené súdnemu exekútorovi 18. marca 2014. Sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená 11. marca 2014. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že v prípade, ak by aj neexistovali dôvody na odmietnutie sťažnosti pre jej neprípustnosť, ústavný súd by bol nútený konštatovať jej zjavnú neopodstatnenosť, keďže k náprave vo forme vydania poverenia súdnemu exekútorovi došlo ešte pred doručením sťažnosti ústavnému súdu a sedem dní od doručenia tejto sťažnosti bolo poverenie doučené aj súdnemu exekútorovi, čím bola odstránená právna neistota sťažovateľky v tejto fáze exekučného konania.

Nad rámec odôvodnenia svojho rozhodnutia ústavný súd pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí sťažovateľka v tejto veci v prípade zotrvania na stanovisku, že postupom všeobecného súdu v označenom konaní dochádza k zbytočným priet'ahom, predložila ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2014